

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA XVI. ÉVFOLYAM IV. SZÁM. 2015. DECEMBER

A TARTALOMBÓL

Megajándékozott élet

Élet a sivatagban

Kötőszó

Az ítélet

Az Úr ajándéka a gyermek

Egyházmegyei fociupa

Súri hírek

Fények és árnyak

Árnyék nélkül nincsen fény. Gyakorta hallom e mondatot olyan esetekben, amikor valamilyen rossz történésnek szeretnék kisebbiteni a jelentőségét. Adventben, sok helyütt már az adventi ünnepkört jócskán megelőzve ragyogó fénybe öltöznek az utcák és terek. Mintha csak a leveleiktől megfosztott fának szeretnék visszaadni a méltóságukat. De lássunk tisztán ez ügyben! A karácsonyi fények eredete, messzi időkre vezethető vissza.

Már a próféták is megjövendölték születni fog egy nagy király, akinek születését csodás égi jelek kísérik: „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog. (...) Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!” Ézs 9, 1.5. Mindez meg is történt Jézus Urunk születésekor. Lukács evangélista így tudósít róla: „és az Úr angyala megjelent nekik (t.i.: a pásztoroknak, akik Betlehem környékén nyájukat őrizték), körülragyogta őket az Úr dicsősége, és

nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljetek, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” Az ünnep közeledtével a betlehemi csillag ragyogó fényére is emlékezhetünk, mely a napkeleti bölcseket vezette a kisded Jézushoz. Ők pedig odaérve ajándékaikkal, csodálatukkal hódoltak előtte.

Mivé lett mára a mennyei ragyogás? Kápráztató sötétséggé. A Betlehemi Király mennyei glóriáját idéző fények, reklám-kellékké silányultak. Az ünnephez tartozó hangulati elemmé, termékekké, melyekből ilyen idő tájt sokat forgalmaznak. Ez a nagy igazság. Napjaink karácsonyi fényei

inkább elfedik, mint megmutatják az ünnep igazi arcát. Mégis, még árnyoldalai ellenére is, meghitt a karácsonyvárás. S ez, az ünnep Urának ragyogásától van. Attól az üzenettől, melyet a felénk érkező Jézus hordoz.

Régóta nem szorulunk rá az angyali bátorításra úgy, mint ebben az évben. A világ keresztyéneinek adventi készülődésére félelmetes árny borult. A terror árnyéka. E cikk írásakor gyászoljuk a moszkvai utasszállító gép 298 utasát, a párizsi áldozatokat. Brüsszel főterén állig felfegyverzett katonák és páncélosok járőröznek. A keresztyén kultúrkörhöz tartozó világ megdöbbenve gyászol. Az áldozatok között, fiatalok, családok is találhatók. Valóban háború van.

(Folytatás a hetedik oldalon)

Megajándékozott élet

(Karácsony közeledtével Valásekne Kaszner Tímeával beszélgettem)

Karácsony a kereszténység legszebb és legmeghittebb ünnepe. Visszagon-dolva gyermekkorodra, hogyan telt a karácsonyvárás, milyen emlékek jutnak eszedbe?

Egészen kicsi gyermekkoromból nagyon szép emlék számomra az otthon meghitt hangulata, a sparhelt melege, a rárakott alma, vagy narancshéj illata, a közös diópucolások, melyeket a kétkaros mérleg súlyával törhettem. Édesapám nevelőanyja, Mama sokat vigyázott rám, míg szüleim dolgoztak. Határtalan szeretettel foglalkozott velem, adventi időszakban sokat énekelünk, sokat mesélt. Emlékszem a kis fenyőfára, amelyen hagyományos gyertyák égtek, melyeket kicsi csipeszekkel rakott fel a fára, a rózsaszín és világoskék szaloncukorpapírra, a kikeményített csipketerítőre, amelyre a kis fa volt állítva, mellette a bibliája és az énekeskönyv. Emlékszem minden karácsonykor ugyanazt a kék-piros mamuszt kaptam tőle, amit minden évben szeretettel tudtam fogadni, mert akkor az volt a legtöbb. Azután jött az iskolai előkészítő, ahol azzal kellett szembesülnöm, hogy nem ismerem azokat a karácsonyi énekeket, amelyeket ott énekeltek, mert én a Mamával csak a Mennyből az angyalt és a Krisztus urunknak áldott születésén című énekeket dúdoltam. Áldott emlékként él bennem szüleim szeretete és Barosi mama, gyermekkorom és fiatal éveim karácsonyáról.

Férjeddél, Palival 11 gyermekkel ajándékozott meg benneteket az Isten. Az életed jelentős része az ő nevelésükkel telik. Mit jelent számodra a nagycsalád?

Amikor összeházasodtunk, nem terveztük el előre a gyermekáldást. Valóban ajándékként éltük meg minden

gyermekünk születését. Manapság egyre kevésbé tűnik természetesnek az a felfogás, hogy Istenre bízom a gyermekáldást. Ugyanakkor látom, hogy sokan mennyit küszködnek azért, hogy gyermekük születhessen. Voltak pillanatok, amikor nehéz ajándékként éltém meg a nagycsaládot. Fizikai értelemben véve sem kis igénybevétel ennyi gyermek hétköznapi gondja baja. Ám ha akartam volna tudatosan 11 gyermeket és előre erre készültem volna, nem biztos, hogy sikerült volna. Ők számunkra Istentől kapott ajándékok. Sokszor eszembe jutott, amikor megtudtam, hogy újra várandós vagyok egy bibliai ige, Mária éneke, valamint az, amit Mária mondott az angyalnak: „Íme az úr szolgáló leánya: történjék velem a te beszéded szerint.” Azóta megtapasztaltam többször is ennek áldásait.

Lassan kirepülnek a gyermekek, most másfajta gondokkal szembesülünk Palival, mint szülők. Próbálom őket tanácsolni, segíteni ebben a zürzavaros világban és sokszor biztatom őket, bízzák rá magukat Istenre. Ha rájuk nézek, azt látom, hogy szépek és egészségesek és hálás vagyok értük Istennek.

Hogyan készülsz a nagycsaládban a karácsonyi ünnepre? Milyen szokások vannak nálatok a családban?

Manapság egyre inkább kiszorul a

meghittség és a bensőséges hangulat ebből a szép ünnepből. Jobban szeretném, ha nem anyagiassá válna el a karácsony. Az a rengeteg fáradtság, amit ilyenkor a háziasszonyok megtesznek, a takarítástól elkezdve az ünnepi lakomáig sokszor úgy csapódik le bennünk, édesanyjában, mint amit teljesíteni kell. Minden évben arra törekszem, hogy visszahozzak valamit abból a megtapasztalásból, ami gyermekkorom karácsonyait hatotta át. Gyermekünk egy része már felnőtt és él saját életüket, de ilyenkor igyekszünk arra, hogy együtt legyen a család. Szenteste ünnepi teríték van a hosszú asztalon és különleges finom vacsorával készülök, amit már előre eltervezek, melynek elkészítésében segítségemre van a család. Elmaradhatatlan a bejgli, amit már előre elkészítünk. A fát a gyerekek díszítik,

amely már délután be van állítva. Az ünnephez hozzátartozik, hogy elmegyünk a templomba, ahol ünnepi hangulatba öltöztethetjük a szívünket is.

Kedves Testvéreim! Kívánom, hogy az idei karácsonyon éljük át a megajándékozottság érzését, annak meghitt csendes hangulatát, hogy Isten egy csöppnyi gyermekben, aki a világ Megváltója lesz békességet és örömet hoz közénk és minket is megajándékoz szeretetével.

Szarka Éva

Élet a sivatagban

Bakonycsernyei gyülekezetünk adott otthont a Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegye soron következő felügyelői tanácskozásának. Az alkalmat Molnár István egyházmegyei felügyelő hívta össze.

A nyitó áhítaton Szarka István esperes szolgált igehirdetéssel. Az alapige János apostol mennyei Jelenésekről szóló könyvéből szólalt meg a harmadik fejezet első nyolc verse alapján. Az esperes igehirdetésében párhuzamba állította a Szentírás említett helyén szereplő két gyülekezetet, a szárdísi és a filadelfiai gyülekezeteket. A mennyei üzenetet hozó ige az egyik gyülekezetet elmarasztalja, a másikat megdicséri. Az egyikhez így szól: **„az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.”** A másiknak ezt mondja: **„Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet.”**

Az egyházmegye lelki vezetője, mielőtt a két gyülekezeti modellből napjainkra néző tanulságokat szűrt volna le, elmondta nem fél önmagát radikálisnak vallani. Bár - jól tudja, - manapság a vallási radikalizmusnak nagyon rossz csengése van. Radikálisnak, a szó eredeti jelentésében. Gyökeres, mélyre ható módon kell megismerni és megérteni Isten üzenetét. Mert a mai gyülekezeti élet és helyzet is radikális, azaz gyökeres változást igényel. Az egyházat a fogyó létszámok, míg a társadalmat a reményvesztettség, az önzés, és az isteni szabályoktól való eltérés jellemzi. Ennek következtében erkölcsi téren nagy a bizonytalanság.

Mit tesz mindeközben az egyház? Alkalmak szervezésének sokaságával próbálja hívogatni az embereket. De sok esetben a szárdísi egyház vezetés csapdájába esik. Mert ezek az alkalmak nem minden esetben telnek meg Lélekkel, ahol a Krisztusról szóló hitvallás, bizonyágtétel és az egymás terhének hordozása történik meg. Magyarán az egész nagy egyházszervezet szintjén sok a program, de kevés a tartalom. Mint fogalmazott: „Célunk, a Krisztustól, eltávolodottak megszólítása. De semmit nem nyerünk ennek az ügynek, ha közben tartalmi engedményeket teszünk, ha közben feladjuk önazonosságunkat, melyet a Krisztussal való élő közösségtől nyertünk! (...) Bűnt követünk el, amikor nem valljuk meg határozottan és kompromisszumot nem tűrő módon, hogy ennek a világnak és benne a boldogságát kereső, elveszett embernek egyedül Krisztusra van szüksége. Ám akkor is, ha a kereszt igazságát emberi cselekedetekkel, vagy éppen az emberi hit nagyságával próbáljuk helyettesíteni. Így megint csak Krisztus Keresztjének ereje „csorbul”, és megint az a tolakodó, az a tülekedő Én kerül a helyébe.” „A mi igazságunk, jóságunk, de még az alkalmasságunk is az Úr Jézustól van! Ezért nem kell folytonos bizonyítási kényszerben élni, védekezni, szegénylőnek lenni,

hanem csak rá kell utalni. A benne, a vele való meggazdagító közösségben kell élni. S ha így teszünk, én hiszem, utána menni fog minden magától. Nem kell még talán stratégiát sem alkotni. Menni fog minden a maga útján.” Ez volt a filadelfiai gyülekezet sikerének titka is. Záró gondolatként az esperes reménységét is megfogalmazta: A filadelfiai gyülekezet nevének és életének példáját kell követni. Az ő „szeretetük iránya előbb felfelé fordult. Az Úr Jézusra tekintettek, vele találták meg a szeretetközösséget. Vele és benne. S ezután már nem volt nehéz szeretniük egymást. Mert a Lélek, mely dicsérte, simogatta ezt a közösséget, ismerősen mozgott köreikben. Ez a Lélek, az Úr Lelke, megadta számukra az állhatatosságot. A kísértések, az üldöztetések idején is meg tudták tartani a Krisztussal való közösséget. Az egyház jövője és megmaradásának egyetlen lehetősége ennek a szeretetkapcsolatnak a megerősítése.”

Az áhítatot követően Dr. Garádi Péter előadása következett: Élet a sivatagban címmel. A magával ragadó előadás az evangélikus gyülekezetek megújulási lehetőségeit vette számba. Mottója szerint mindez a Krisztus törvényének (Gal 6,2) betöltésével lehetséges. Elmondta, szívét szorító érzés látni a sok elveszett embert, a boldogtalanokat, a Krisztus vigasztalása nélkül élőket. Azokat, akik így soha nem jutnak üdvösségre. Ez a mi felelősségünk is!

Részletesen azért nem tudósítok az előadásról, mivel az teljes terjedelmében megtekinthető a gyülekezet honlapján, a <http://bakonycsernye.lutheran.hu/egyhaziamegye.htm> linkre kattintva.

Az est a gyülekezetekben történt beszámolókkal, majd vacsorával zárult.

Evangélikus közéleti blog

Pröhle Gergely: „Csodálkozom azokon, akik kegyes naivitással tekintenek a menekült-helyzetre”

Forrás: kotoszo.blog.hu, szöveg: Kézdi Beáta, fotó: Kiss Tamás

„Nem a keresztényi szeretet, vagy éppen humanitás problémakörébe tartozik ilyen tömegű ember lényegében ellenőrizetlen befogadása.” Menekültkérdés hívó politikusként? Összeegyeztethető a kormányzati hivatás és a hit? Mi okozza a legnagyobb fejtörést? – ezekről kérdeztük Pröhle Gergely nemzetközi és európai uniós ügyekért felelős helyettes államtitkár, az evangélikus egyház országos felügyelőjét. Politikussorozatunk jövő héten folytatódik.

„A politika ma már leginkább a technikai sportokban jártas profik ádáz küzdelmére hasonlít” – írta a Heti Válaszban megjelent legutóbbi publicisztikájában. Ön hogyan áll helyt, evangélikus vallású államtitkárként ebben a harcban?

Az írásomban a parlamenti képviselőkről volt szó, pártpolitikusokról, én pedig nem vagyok az.

Nos, akkor pontosítsunk: kormánytisztviselő. Az átlagember fejében ez egyenlő a politikussal. Munkájára pedig mindenképpen hatással van a politika.

Mindannyiunk életére hatással van a politika – s ez hol jó, hol rossz.

Az arányok akkor sem azonosak egy államtitkár esetében, aki egyben a Magyarországi Evangélikus Egyház

országos felügyelője, vagyis világi vezetője.

Valóban. Létezik olyan állami vagy nemzeti érdek, amely nem feltétlenül pártpolitikai vonatkozású. Ami pedig az értékválasztást illeti, egy keresztény egyház választott képviselőjeként és egy polgári kormány tisztviselőjeként nem kell állandó lelki tusakodásban élnem.

Ezek szerint soha nem került olyan helyzetbe, amikor nehezen egyeztette össze az értékrendjét, hitét egy politikai döntéssel? Ez elég idealisztikusan hangzik.

Olyan helyzetbe pedig még soha nem kerültem, hogy a lelkiismeretem ellenére kellett volna döntenem, vagy bármit mondanom. Az persze már más kérdés, hogy az ember megszólal-e egy olyan kérdésben, ami esetleg a stílusérzéke, habitusa, vagy pláne a lelkiismerete szempontjából aggályos.

Ezek szerint az elmúlt időszakban néha bölcsen hallgatott?

Igen, ez is előfordult.

Az egyházat és Magyarországot polgári, keresztény értékeket valló kormányát sokat támadják, mondván, figyelmen kívül hagyja a Máté evangéliumában olvasható ígét: „Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjaztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem”. Nemzetközi és európai uniós ügyekért felelős helyettes államtitkárként a menekültkérdésben az elmúlt időszakban néhez lehetett hallgatnia.

Nem is hallgattam, sőt, a határainkon kívül is számos alkalommal beszéltem a menekültügyről. A Szentírásban ez az idézet egyébként a személyes lelkiismeret és felelősségvállalás kérdéseként jelenik meg, nem államokon vagy közös-

ségeken kéri számon a fenti igeszakaszt. Ha valaki nálam kopogtat, beengedem, ha enni kér, adok neki enni. Az evangélikus egyház is ezzel próbálkozott és én magam is így tettem menekültügyben. És úgy gondolom, a röszkei határon vagy a nagyfai menekülttáborban szerzett személyes tapasztalataim jelentősen hozzájárulnak ahhoz, hogy például a német közszolgálati televízióban egy német evangélikus püspökkel szemben is érvelni tudjak a magyar kormány által képviselt migrációs politika mellett. Az ehhez a politikához kapcsolódó kommunikációs sallangoktól most tekintsünk el...

Vagyis a német püspök is bírálatot fogalmazott meg?

Käsmann püspök asszonnyal vettem részt a tévés beszélgetésben, aki rögtön az Ön által is alkalmazott biblikus érveléssel állt elő. Én pedig Luther Mártont idéztem, aki a kettős kormányzásról szóló tanításában éppen arról szól, hogy ezek a dolgok egymás mellett érvényesülnek, azaz a törvények rideg tisztelete és ereje elsősorban a közösség védelmét szolgálja, és ezt most a déli határunkon felhúzott kerítés testesíti meg. Ugyanakkor egyetlen pillanatra sem feledkezhettünk meg személyes felelősségünkéről, az odafordulás parancsáról, ami a felebaráti szeretet megnyilvánulása. Ezek nem ellentétesek egymással, és nem csupán azért, mert Luther Márton ezt mondta. Egyértelmű, hogy segíteni kell embertársainkon, de egy közösségnek is vannak érdekei, amikre tekintettel kell lenni. Nem gondolom, hogy ez ne lenne egy konzekvens keresztény megközelítés.

Tehát kerítésre is szükség van és segíteni is kell?

Azért beszéltem az előbb a kommunikációs sallangokról, mert ha azoktól el-

tekintünk, akkor az elmúlt napok eseményei, gondoljunk a párizsi merényletekre, elég világos választ adtak arra, hogy a magyar kormány, védekezéssel kapcsolatos törekvései, illetve a veszéllyel kapcsolatos feltételezései nem voltak teljesen alaptalanok. Az a szándék, hogy tudni akarjuk, ki is lép be Magyarország és az Európai Unió területére, a történetek fényében még sokkal indokoltabbnak tűnik.

A keresztényi szeretetnek ezek szerint vannak korlátai?

Nem a keresztényi szeretet, vagy éppen humanitás problémakörébe tartozik ilyen tömegű ember lényegében ellenőrizetlen befogadása. Ez az érintett államok szuverenitását érintő kérdés. A szubszidiaritás jegyében pedig amúgy is fokozott a felelősségünk a saját közösségünk iránt. Mindig csodálkozom azokon a magyar vagy még inkább német egyházi vezetőkön, akik valamiféle kegyes naivitással tekintenek erre a helyzetre. Ha figyelmesen olvassa az ember Pál apostol leveleit, azokból kiderül, hogy a közösségek védelme ugyanolyan fontos a keresztény gondolkodás számára, mint a felebaráti szeretet. Hibát követünk el, ha ezt a két gondolatot nem próbáljuk meg világosan, közérthetően megérteni, elmagyarázni. Minden ilyen összetett helyzetben káros a leegyszerűsítő értelmezés. Ugyanúgy káros, a „minden migráns terrorista” - kijelentés, mint az, ha a kialakult helyzetet pusztán humanitárius kérdésként értékeljük, mindenkit a keblünkre ölelünk és fittyet hányunk a biztonsági, vagy a társadalmi integrációs szempontokra. Az egyébként keresztény alapokon is nyugvó európai jogrend, s benne a menekültügyi szabályozás éppen azt igyekszik tisztázni, hogy ki és miféle szándékkal, státusszal érkezik hozzánk. Maradhat? Nem maradhat? Ez a fajta jogkövetés úgy látszik eltűnt az európai gondolkodásból, legalábbis átmenetileg, s ennek már most is látszódnak a káros következményei.

Az irodájában nincs kereszt. Ez tudatos? A jelképek szintjén sem keveri két státuszát?

Itt valóban nincs kereszt, de ez nem tudatos döntés eredménye. Ugyanakkor kint van a falon Eötvös József képe, aki arról is ismert, hogy ő vezette be az állam és egyház szétválasztását a magyar jogrendbe. Ilyen módon tehát, áttételesen mégis jelen van az egyházi vonatkozás. Egyébként pedig nem gondolom,

hogy hivatali helyiségekben keresztnak kellene függenie. A lényeg, hogy a hitünket ne akasszuk szögre, ha ide belépünk.

Van olyan igeszakasz, amely eligazítja a hétköznapiakban?

A Páli mondások közül egy páros igehely, a hit mindennapos dilemmáját magát is megjeleníti. Nem véletlenül beszél Luther a mindennapi megtérésről. Ez olykor küszködés, vívódás, szembesülés a saját gyarlósággal. „Nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm, 9:16.). A másik ige: „Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél”. (I.Kor. 9:26) Futni mindenképpen kell, de mégsem az a döntő. Ez a két mondat sokszor átsegít a nehézségeken. Az egyik azért, mert reményt, állandó bizakodást ad, a másik pedig arról szól, hogy az igyekezet is fontos, és az sem hiábavaló.

A kötelező hitoktatás és a vasárnapi zárva tartás, a harmadik Orbán-kormány két leginkább egyházakhoz, hithez kapcsolható, és legnagyobb port kavarázó döntése volt. Ezekkel kapcsolatban mik a saját tapasztalatai?

A kötelező hittant lehetőségnek tekintem. Saját gyerekeimmel kapcsolatban szerzett tapasztalataim alapján, alsó tagozatban a felekezeti hittant tartani nem biztos, hogy érdemes. Általános iskolában egy kiadós és szigorúan számon kért bibliaismeret hasznosabbnak tartanék. Már csak azért is, mert sokan, kereső, de gyülekezetekhez nem tartozó keresztényként úgy gondolják, hogy ha részt vett a gyerek az iskolai hittanórán, akkor kipihálták a heti egyházi alkal-

mat, és ez a gyülekezeteknek nem jó. Az lenne a cél, hogy az iskolában hittanra járó gyermek a hétvégén menjen templomba, járjon ifjúsági alkalomra, gyerek bibliaóra. Ezzel kapcsolatban eltérőek a hírek, van ahol a gyülekezeti aktivitás jelentősen visszaesett az iskolai hittan bevezetése óta, de akad olyan gyülekezet is, ahol azt tapasztalják, hogy felerősödött az érdeklődés, mert az iskolai hitoktatás felhívja a figyelmet a gyülekezeti hitéletre, ahol a lelkészek meg tudják szólítani a gyerekeket.

És mi a helyzet a vasárnapi zárva tartással?

Ezzel teljes mértékben egyetértek. Nem tartottam normálisnak, hogy vasárnaponként tömegek lógtak a plázákban. Olyan országokban voltam diplomáciai szolgálton, Németországban, Svájcban, ahol működött a vasárnapi zárva tartás. Az intézkedés hazai bevezetésének módjával, a döntés kommunikációjával, a társadalmat nevelni szándékozó gesztusokkal kapcsolatban ugyanakkor voltak bennem kérdőjelek. Nem kizárt, hogy ezek a keresztény értékrend elfogadtatása szempontjából kontraproduktívak voltak. Lehet, hogy az egészet átgondoltabban és fokozatosan lett volna érdemes bevezetni. Ugyanakkor azt hiszem, hogy az ezzel kapcsolatos felháborodás ma már nem alulról jövő kezdeményezés, hanem politikai fogáskeresés. Szerintem a vasárnapi zárva tartást hamar meg lehetett szokni, és senkit sem ért emiatt aránytalanul nagy kár.

Két érv hangzott el a legtöbbször a zárva tartás ellen, az egyik, hogy nem vagyunk annyira erős gazdaságú ország, mint Németország vagy Svájc, ahol ez valóban könnyen kivitelezhető. A másik pedig, hogy vannak olyan kereskedelmi dolgozók, akiknek nagyon is szükséges a hétvégi pótlék a megélhetésükhöz. Ezeket figyelembe véve is jó ötletnek tartja a döntést?

Az első érv valóban érthető, bár a vasárnapi forgalomtól aligha erősödik számottevően a gazdaság. A második érv esetében szerintem azt is mérlegelni kell, hogy egy-egy bolti eladó a szabad napját immár valóban a családja, szerettei körében tudja tölteni. Nem vagyok meggyőződve arról, hogy az életminőség szempontjából az így eltöltött idő nem ér-e annyit, mint az egy napra eső, 200%-os műszakpótlék.

Az ítélet. Igehirdetés részlet (Mt 24,15-31)

Fontos látnunk, hogy a világ történelme során már sok kultúra és civilizáció elpusztult. Ezek között a pusztulások során voltak olyanok, melyek teljesen megsemmisültek, egy természeti katasztrófa következtében. Például ilyen volt Pompei, vagy Atlantisz pusztulása. De voltak olyan korszakok is, melyben a pusztulás nem járt a teljes lakosság megsemmisülésével. Az előző városok romjain újabb közösségek születtek, birodalmak helyét országok és népek foglalták el. Ilyen átalakulás volt megtapasztalható a Római Birodalom pusztulása során is. Másról, a napjainkban zajló folyamatokról most nem beszélnek, mert a dolgok végét még nem látjuk. Így bármilyen megállapítás elhamarkodott lenne. Egy azonban biztos, világunk jelentős változás küszöbén áll.

A Dániel prófétától származó jövendölés egy olyan korról beszélt, amely előrevetítette a zsidó nép pusztulását. Pontosabban fogalmazva, a régi zsidó vallásgyakorlás megszűnését. Ami azután valóban meg is történt, a templomot több alkalommal is megszenteltelenítették. Ahogy az már a háborúk során lenni szokott. Ez esetben az egyetlen létező templomban, a szent helyen előbb bálványokat helyeznek el. Később pedig, más korban, más hódítók, amint tudjuk, a templomot felgyújtják és porig rombolják. Máté evangélista a hagyományos zsidó vallásgyakorlás pusztulását és a világ pusztulását együtt említi meg. Nyilván ez két különböző esemény, de minden érték, minden hagyomány gyökeres változásával véget ér valami. Így kell érteni ezeket a sorokat is. „Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen - aki olvassa, értse meg! -, akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekre,” és így tovább.

A zsidó népre váró szenvedés és pusztulás a világ népeire váró szenvedés és pusztulás előképeit hordozza magában. Mégsem szeretném azoknak a sötétben károgó lelkipásztoroknak a számát szaporítani, akik drámai színekkel festik le a földi pusztulás pokkait. Meghagyom ezt a szerepet a katasztrófa filmek forgatókönyv íróinak, egyes jövőkutató vagy politológus szakértőknek. Beérem azzal, amit az ige láttatni enged: olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig, és nem is lesz soha.” Ám hívők miatt a szenvedések napjai rövidebbek lesznek. Tehát nem fog kipusztulni az egész emberiség (22. vers). Isten tehát még ebben a kemény ígében is elrejtette a vigasztalást, a reménységet.

Az ige szól még egy nagy veszélyről is. A

nagy nyomorúság ki fogja termelni a maga bálványait. A bajban lévő ember minden olyan segítséget elfogad, mely az élet, a megmenekülés ígérését hordozza számára. Ezzel élnek vissza a súlyos betegségek esetében a különféle sarlatánok is. Így lesznek majd hamis megváltást, hamis vallásos ígéreket hirdetők „megváltók” akik Krisztus helyébe törnek. Krisztus egyedüli isteni dicsőségét eltagadva látszat és álmeoldásokat kínálnak. Ezekre a törekvésekre már ma is számtalan példát találhatunk: az istengadásból származó önimádatot hirdető eszméktől, az önmegváltást hirdető vallásos mozgalmakig, sőt a Sátán erejével, csodáival fellépő hamis Krisztusokig mindenki fel fog sorakozni, hogy még az utolsó emberi méltóságuktól is megfossa a megrettenteket. A méltóságunktól, mert méltóságunk egyedül az élő Istennel való közösségben találjuk meg. Pontosabban fogalmazva az élő Krisztussal való közösségünkben. Tehát ne ámuljunk el a hamis krisztusok nyomában járó csodás jelektől! Ha Krisztust keressük, biztosan megtaláljuk őt, az ígében, de sehol másutt. Amíg el nem jön.

S itt van még egy gyönyörű vigasztalásunk. Nem szabad elfelednünk, hogy a hívő ember a mélységből is felfelé tekint. S felfelé tekintő szemeink megváltást találnak a hozzánk érkezőben. Az ítélet ugyanis soha nem öncélú. A kisebb büntetések sem. Ezeket mind azért kapjuk, hogy még közelebb hajlítsanak bennünket Krisztushoz. A végső ítélet célja pedig Krisztus eljövele. Hogy mindaz beteljesedjen, ami Jézus születésével vette kezdetét. Majd megváltó kereszthalálával, bűnünket eltörölő szenvedésével, feltámadásával és menybemenetelével folytatódott, végre elérje célját. Amit János evangéliumában így fogalmaz meg Urunk: Ha aztán elmentem, helyet készítettem, ismét eljövök, és magammal viszlek titeket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok. Jn 14,3 vagyis azt a munkát, amelyet Isten elkezdett bennünk Szentlelke által ezen a napon fogja beteljesíteni. Ezért beszél Luther „kedves ítéletnapról”, hiszen Jézussal találkozhatunk majd. Ezért biztat így Urunk Lukács evangéliumán keresztül: „Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledik a megváltásotok.” Lk 21,28

Kedves ítélet azoknak, akik ismerik és szeretik az Urat. Rettenetes nap, harag napja azoknak, akik nem hiszik Őt. S amikor ide érünk, fel kell tennünk önmagunknak egy egyszerű kérdést. Szeretem-e Jézust, Isten Fiát, személyes életem megváltóját és oltalmazóját?

Megvallom sokáig utáltam az ilyen kérdéseket. Leginkább azért, mert nem tudtam rá őszintén igennel válaszolni. Gyomrozásnak. szemtelen tolkodásnak tekintettem, amikor valaki feltette ezeket számomra. Ezért nem is így teszem fel őket. Kérem, mindenki tegye fel önmagának. Kedves-e számomra a közelgő ítélet? E kérdést megválaszolni talán egy leltár segíthet a legjobban. Leltár arról, mim van, és időközben mit veszítettem el.

A leltárkészítésben, Kosztolányi Dezső **Boldog szomorú dal** című költeménye segít bennünket.

*Van már kenyérem, borom is van,
Van gyermekem és feleségem.
Szívem minek is szomorítsam?
Van mindig elég eleségem.
Van kertem, a kertre rogyó fák
Suttogva hajolnak utamra,
És benn a dió, mogyoró, mák
Terhétől öregbül a kamra.
Van egyszerű, jó takaróm is,
Telefonom, úti bőröndöm,
Van jó-szívű jót-akaróm is
S nem kell kegyekért könyörögnöm,
Nem többet az egykori köd-kép,
Részegje a ködnek, a könnynek,
Ha néha magam köszönök még,
Már sokszor előre köszönnek.
Van villanyom, izzik a villany,
Tárcám van igaz színezüstből,
Tollam, ceruzám vígan illan,
Szájamban öreg pipa füstöl.
Füldő van, üdíteni testem,
Langy tea, beteg idegemnek.
Ha járok a bús Budapesten,
Nem tudnak egész idegennek.
Mit eldalolok, az a bánat
Könnyekbe borít nem egy orcát,
És énekes, ifjú fiának
Vall engem a vén Magyarország.
De néha megállok az éjen,
Gyötrődve, halálba hanyatlón,
Úgy ásom a kincset a mélyen,
A kincset, a régit, a padlón,
Mint lázbeteg, aki feleszmél,
Álmát hüvelyezve, zavartan,
Kezem kotorászva keresgél,
Hogy jaj! valaha mit akartam,
Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,
A kincs, amiért porig égtem.
Itthon vagyok itt e világban
S már nem vagyok otthon az égben.*

„Bizony az Úr ajándéka a gyermek!”

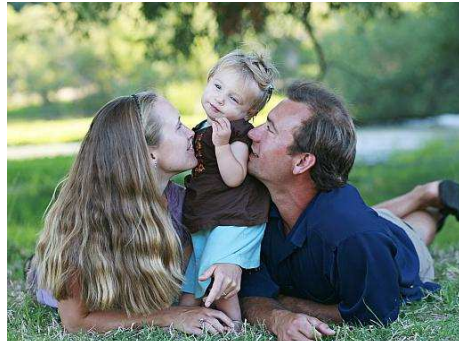
Egy-két hónappal ezelőtt a hatodikos hittanórán elérkeztünk a család témakörhöz. Az óra célja az volt, hogy egy kicsit együtt gondolkozzunk és beszélgezzünk a családról, és a gyermek-szülő kapcsolatáról.

A beszélgetéshez a 127. zsoltár 3-5 versei szolgáltak segítségül. „*Bizony az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom*”... Kezdődött a zsoltár részlet, és én a maroknyi kis csoport tagjain végignévezve azon kezdtem el gondolkozni, hogy vajon ezt ők is tudják-e? Vajon éreztetik-e velük, hogy ők Isten ajándékai?

Néha az az érzésem, hogy a gyerekek egy nagy része Isten megunt ajándékai. Az újszülött gyermekeket nagy figyelem és szeretet veszi körül, ők a szülők szeme fényei. Gyakran mondják anyukák, hogy legszívesebben felébresztenék a kicsinyeket a délutáni alvásból is, mert már hiányzik az, hogy dédelgethessék őket egy kicsit. Ebben az időszakban nem kérdés, hogy a gyermek Isten csodálatos ajándéka. Tudja ezt a szülő és érzi a kisgyermek is.

De hová tűnik ez a rajongás, ez a gondoskodó szeretet? Miért van az, hogy a nagyobb gyerekek közül sokan csak nagyon ritkán érzik meg, hogy ők igazi kincsek a szüleik számára. Gyakrabban tapasztalják azt a gyerekek, hogy csalódást, bosszúságot, szomorúságot, fárad-

ságot jelentenek szüleiknek. Többször élik át, hogy inkább terhet jelentenek a szülőknek, mint valódi örömet. Úgy tűnik, sok esetben, mintha az idő múltával valahol elmúlna a gyermekáldás varázsa, és észrevétlenül megunt ajándékká válnának a szülők számára.

Ezt a megállapítást se felmérésekkel, se közvélemény-kutatással nem tudom alátámasztani, de a sok sérülést hordozó gyerek, aki körülöttünk él, valamiképpen mégiscsak igazolja ezt a gondolatmenetet. A rossz magaviselet, a tiszteletlen viselkedés, a frusztráltság, az agresszió, sok esetben annak a jele, hogy a gyermek nem kap elég odafigyelést és szeretetet otthon. Egyszerűen nem érzi, hogy ő Isten ajándéka lenne, mert már a szülők sem úgy élik meg a gyermeknevelést, mint egy ajándékot.

Talán ennek a fő oka lehet az az értékvesztés, amely a családtervezések során figyelhető meg. Nem ritka az a megfontolás, hogy egy, legfeljebb két

gyermeket terveznek a szülők, azért, mert mindent meg akarnak adni az övéiknek. Minden alatt természetesen az anyagi javakat kell érteni. És míg a szülők azon fáradoznak, hogy a gyermeküknek előteremtsék azt a mindent, biciklit, Barbie babát, tabletet, szép lassan, kötelességgé válik a gyermek. És így a minden mellett apránként elveszik az, ami igazán számítana, ami igazán fontos lenne, elveszik az odafigyelés és a szeretet. „*Az Úr ajándéka a gyermek*”... mondja a zsoltáros. Milyen jó lenne, ha ezt minden gyerek érezhetné és tudhatná! Milyen jó lenne, ha a szülők is így élnék meg, hogy Istentől kaptak ajándékot! Nem is akármilyet, hanem valami csodálatosat, az élet ajándékát. És ezt az ajándékot igazán megbecsülni csak is szeretettel lehet. A szeretet legjobb kifejezőeszköze pedig nem a drága ajándék, hanem az együtt eltöltött idő, a közös játék, a tanítás, a munka, és beszélgetés. Az a gyermek, akit így szeretnek a szülei, érteni fogja a zsoltáros szavait, mert mindezekből érezni fogja, hogy ő valóban az Isten ajándéka. Ez azonban a megajándékozottakon múlik, azon, hogy a szülők, hogyan tekintenek a Megajándékozójukra, és arra az ajándékra, amit Tőle kaptak.

Bence Győző

(Folytatás az első oldalról)

A III. világháború, ahogyan ezt elsőként, világos élelétással a Római Katolikus egyházfő, Ferenc Pápa megfogalmazta. Egy kicsit más háború ez, mint a korábbi nagy világégések voltak. Nincsenek egyenruhába öltöztetett katonák, frontvonalak. Bárhol, bármi megtörténhet. Ma már egyetlen ember sem tudhatja magát biztonságban.

Ebben a döbbenetes, háborús helyzetben szólal meg az anyagi üzenet. Ne féljete! „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus” Izlelgessük egy kicsit az evangélium szavait és helyezzük oda mostani érzéseink mellé. Az evangélium félelem helyett örömet kínál. Minek és kinek örülhetnék egy ilyen világban? Annak, hogy az Úr közel! Közel van a megtört szívűekhez. (Zsolt 34,19) Közel van a rettegőkhöz. Közel van mindenkihez, aki segítségül hívja őt! (Zsolt 145,18) Üdvözítő. Mit jelent e szó: üdvösség melyet görögül: szótériának, héberül: jesuanak ejtünk? Az üdvösség tartalmazza a bűnbocsánatot, megmenekülést (rossztól, veszélytől, ártalomtól, betegségtől, balaszból, bűnökből; mindenfajta problémából, bajból); megszabadítást (mindenfajta veszedelemből, gonosz szellemi lényektől /démonoktól/); oltalmazást; biztonságot; állandóságot; jólétet (bővülködést ad anyagi és szellemi javakban); gyógyulást, egészséget; boldogságot és megtartatást jelent.” Ebben az egyetlen, a páratlanul gazdag jelentésű szóban benne található az ember

öröme. A teljes evangélium, mindaz, amire szükségem van itt a földön. Nem majd a mennyben, hanem itt és most. Üdvözítő, az, aki mindezt elhozta számunkra. Üdvözítőnk, aki e lelki, mennyei javakból részesít. Miként jövendőlt Üdvözítő Jézus Urunk megszületéséről Ézsaiás próféta: „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.” A halál árnyékának völgyében járó ember fellélegezhet, mert az Úr közel. Egészen közel jött hozzánk nem csak képletesen, nem a hagyomány okán, hanem valóságosan is. Itt van a szívemben, hogy kiűzze a félelmemet, itt van a szívemben, hogy a legméltóbb helyet ő töltsse be életemben. Itt van a szívemben, a számon, hogy Te is halld a jó hírt! Halld és szívedbe fogadd őt, hogy rettegésed örömmé változzon, hogy együtt, egy szívvel kiált-hassuk a hívő zarándokok énekét: „Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy.” Zsolt 23, 4a. Majd ha tiszta szívből így tudunk énekelni és együtt örövendezni az Úr eljövételének, akkor kiteljesedik, valóra válik a már idézett ősi jóslat. „ Minden dübörögve menetelő csizma és véráztatta köpönyeg elég, és tűz martaléka lesz. Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: (...) Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége (...) A Seregek Urának féltő szerete-te viszi véghez ezt!”

Szarka István

Egyházmegyei focikupa

Évek óta nem telhet el úgy ősz az Egyházmegyében, hogy gyülekezeteink csapatai ne gyűlnének össze a szokásos Focikupánkra, melynek idén Mór városa adott otthont.

Immár 9. alkalommal jöttek össze a versenyzők, idén közel 70-en. A helyi Evangélikus Imaházban kezdtük a napot. A sport és a közösség áldásait megelőzve az Igéből merítettünk és Urunk szavára figyeltünk először.

Az áhítat után a Petőfi Iskola tornatermében folytatódott a nap, ahol 6 gyülekezetből összesen 9 csapat mérkőzött egymással. Képviselte magát Nagyveleg, Bakonycsernye és Tatabánya (két-két csapattal),

továbbá Székesfehérvár, Csákvár, illetve idén először Súr is beszállt a megmérettetésbe.

A mérkőzések alapvetően sportszerűen és jó hangulatban teltek, formálódott a közösség, erősödtek a gyülekezetek közti kapcsolatok. A testvéri együttlét végén viszont muszáj volt győztest is hirdetni.

A kupa dobogós helyezettjei: 1. Nagyveleg I., 2. Bakonycsernye I., 3. Tatabánya II.

Az alábbiakban a napkezdő áhítatot közöljük – legyen áldássá a Kedves Olvasó számára is!

2 Timóteus 2,1-7

¹Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. ²És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. ³Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. ⁴Egy harcos sem elegyedik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. ⁵Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez. ⁶A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie. ⁷Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts.

Erősítés – gyakran találkozunk evvel a kifejezéssel, amikor egy ilyen sportos alkalmon vagyunk együtt, mint ez a mai nap. Hiszen a jó teljesítményhez elengedhetetlen a jó erőnlét. Az izmok megfeszítése, acélosodása gyakorlás.

Pál apostol azonban itt nem karok és lábak gyúrásáról beszél, nem a fizikai teljesítményről, hanem a szívünk, lelkünk megerősödéséről. Nevezhetjük ezt céltudatosságnak, vagy határozottságnak, amire sokan buzdítanak bennünket. Az apostol viszont ennek a megerősödésnek egy nagyon konkrét keretet is ad, amikor azt mondja, hogy Krisztusban erősödjünk meg. Ne elvakultan, ne céltalanul, hanem Krisztusban erősödjünk meg.

Mit jelent ez? Három hasonlattal mutatja ezt be nekünk az Ige. A katona, a sportoló és a földműves képével. Nézzük meg ezeket most röviden.

Krisztusban megerősödni először is olyan, mint amikor a katona vállalja a harcot, mondjuk a hazájáért és vállalja érte a szenvedést is. Mert Krisztus követésében bizony vannak olykor fájdalmas pontok is. Például, amikor lemondok a saját akaratomról, hogy a felettesem szavának engedelmeskedjek. Hiszen egy katona ilyen – nem a maga feje után megy, mint a filmekben a magányos harcos, hanem utasításokat követ, amit felülről kap. De igaz ez a fociban is: ha ön-

zözöm, akkor várható, hogy nem jön össze az akció, de ha képes vagyok hallgatni egy edzőre, egy csapatkapitányra, sokkal jobbak az esélyek.

A keresztyén ember számára az edző maga Isten, aki vezeti minden gyermekét. Olykor megesik, hogy furcsa és érthetetlen úton indít el, hogy a számomra teljesen ismeretlen felé terelget. Mégis bízhatok benne, hiszen Ő a teljes képet látja: tudja, honnan indultam és hogy merre akar vezetni. Tehát a Krisztuskövetésben olykor le kell mondanom önmagamról, és ez fáj. Talán szenvedésnek élem meg, de közben bízhatok az élő Úrban, hogy jót akar nekem. Így pedig egyből csökken a fájdalom és alábbhagy az ellenállás bennem. Így lehetek Krisztus jó katonája.

A hitben való megerősödés másodszor olyan, mint a sportoló fegyvermezt magatartása. Hiszen csak akkor lehet valaki jogosan győztes, ha betartja a játékszabályokat. Ezzel manapság sajnos pedig sok gond van. Elég csak a doppingbotrányokra gondolni, amiből sajnos van bőven. Legutóbb épp csütörtökön bukott le az egyik olimpiára készülő magyar súlyemelőnk. A szabálytalanság ellehetetlenít, de legalábbis nagyon csúnyává teszi a játékot. Így volt ez hétfőn is, amikor a norvégok elleni selejtezőn a hazai ébredő erő földhöz vágta az ellenfél egyik játékosát. Az ilyen magatartást ma lehetőleg mellőzzük.

Hasonló szabályosságra hívja fel a figyelmet az Ige is, amikor Krisztus követéséről beszél. Annak ugyanis vannak sarokpontjai, van egy kerete, ami meghatározza a keresztyén ember életét. A Szentírás alapján jól fel tudjuk térképezni, hogy mi az, ami építő számunkra, és mi az, ami eltávolít az Úrtól, ami kísértésbe visz, ami bűnre csábít. Ezek buktatók, melyek talán nagyon tetszetősnek tűnnek, meg mindenki így csinálja körülöttem, mégis óvni szeretne tőlük. Megváltónk. Hiszen az elesés mindig sebekkel és fájdalommal jár.

Krisztus követésében talán úgy látjuk, hogy mennyi mindent nem szabad tennem, hogy a legélvezetesebb dolgokat bűnnek nevezi a Biblia. Ezzel szemben azonban, ha beleállunk ebben a keretbe meg-

tapasztalhatjuk, hogy mennyi fájdalmat megspórolunk, és mennyi örömet nyerünk. Ilyen tehát az, amikor a szabályokhoz ragaszkodva éljük hívó életünket.

A Krisztusban való megerősödés harmadik hasonlata pedig a földművest állítja elénk, aki keményen dolgozik a termésért. Hiszen odaadó munka és fáradozás nélkül nincs jutalom. Sajnos ma épp ezt a kemény munkát akarják sokan megspórolni, akár a tanulásban, akár a munkahelyen vagy az anyagi gyarapodásban. Kemény erőfeszítések kellenek majd itt a focimeccsekhez is, hiszen lazálással nem születnek gólok. Illetve születnek, de csak a saját kapunkban.

Megváltónk minket is ilyen erőfeszítésekre hív, hogy hitünk ne csak elmélet legyen. Hiszen olyan sokakat lehet hallani, akik szép és hangzatos módon beszélnek az Isten dolgairól, de az már sokkal kevesebb, akinek a hitét a tetteiből, a magatartásából, a viselkedéséből ismerjük fel. Ehhez ugyanis tenni kell, mégpedig azt, amit a Biblia tanít. Akár a szeretet cselekedeteit, akár az önzetlenség művészetét, vagy épp a megbocsátás gyakorlását. Mind olyan tett, ami ránézésre értéktelen és butaság – mégis ez fogja megteremni a jó, az Isten szerint való gyümölcsöt. Ahogy a földműves munkája is boldogságnak tűnik, amikor a megvetés után az üres földet öntözi, műveli. Pedig munkája nem hiábavaló, hiszen a vetés szarba szökken és be is fog érni. Ugyanígy beérnek Isten áldásai is, ha követésében vállaljuk az erőfeszítéseket.

Összefoglalva tehát mit tanít nekünk ma az Ige a Krisztusban való megerősödésről? Figyeljünk oda Isten irányító szavára, tartsuk meg a Szentírásban lefektetett kereteket és dolgozzunk keményen, hogy hitünknek jó gyümölcsei teremjenek. Ez vezet bennünket közelebb Krisztushoz és közelebb az üdvösség felé.

Végül hadd idézzem igénk utolsó versét: „**Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts.**”
Ámen.

Gyülekezeti hírek Súr

Örömmel számolhatok be a sári gyülekezeti ifjúság és konfirmációs csoport lelkeségéről, akik az októberi Egyházmegyei Csendeshétvége után is szívesen kapcsolódnak be az igei és egyéb alkalmainkba. Novemberben többen is részt vettek az EKE Alapítvány által szervezett Ifjúsági Hétvégén Piliscsabán, ahol az „Engedelmesség áldásai, az engedelmesség büntetése” mottó alapján hallgattak igei tanítást és voltak részesek az egész országból összegyűlt keresztyén közösségnek. Ezután egy héttel már újra útra keltünk, amikor is az Egyházmegyei Focikupán vettünk részt, ahol első ízben lépett pályára sári csapat. Bátorító, hogy ezek mellett a vasárnapi istentiszteletek alkalmain is egyre gyakrabban találkozhattunk velük.

Jövő év májusában ez a kis csapat a konfirmációs istentiszteleten fog a gyülekezet elé állni és kérni Isten Szentlelkét személyes hitük megerősítésére. Addig is hordozzuk őket imádságban és fogadjuk őket szeretettel a gyülekezet közösségében!

„Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak.” Zsolt 127,4

Ádvent 1. vasárnapját megelőző szomba-

ton ádventi koszorúkészítést szerveztünk a Gyülekezeti Teremben, ahol tavalyhoz hasonlóan idén is sokan jöttek el és készítettek szebbnél szebb alkotásokat.

Lelkes asszonytestvéreink vezetésével még mézeskalácsot is lehetett sütni, díszíteni és még melegében elfogyasztani.

Öröm, hogy van érdeklődés a gyülekezet ilyen különleges alkalmai iránt és további öröm, hogy nem csak résztvevők, de segítők is jönnek, akik nélkül nem tudna megvalósulni egy-egy ilyen remek program. Mind ezért hála az Úrnak!

Az ádventi vásárnapokon a falu közösségében gyűjtjük meg minden héten a falu gyertyáit a központi koszorún. Ezen estéken három alkalommal szolgálnak a helyi gyülekezetek tagjai. Ezek beosztása alább olvasható:

- November 29. 18 óra Apostoli Gyülekezet
- December 5. (szombat napközben) - Falukarácsony
- December 13. 18 óra Katolikus Gyülekezet
- December 20. 18 óra Evangélikus Gyülekezet.

Szeretettel hívjuk és várjuk az érdeklődőket minden alkalmunkra.

Kövessék a gyülekezeti híreket és beszámolókat a Facebook oldalunkon:

„Sári Evangélikus Egyházközség” csoport.

Nagy Gábor

ALKALMAINK**Istentisztelet:**

Minden vasárnap Súron 9.00, Bakonycsernyén 10.30. Nagyvelegen 11.00.
Minden hónap első vasárnapján, úrvacsora Bakonycsernyén, Súron. Nagyvelegen minden hónap utolsó vasárnapján.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00 Úrvacsora nagyünnepek első napján

Bibliaórák:

Bakonycsernye: Kedden a Béke-telepen 15.00, Csütörtökön a lelkészi hivatalban 15.00.

Énekkari próbák:

Örömhír kórus: hétfőn 18.00

Konfirmációi oktatás:

Bakonycsernye: péntek 16.00

Ifi óra:

Bakonycsernye: péntek: 17.30

Férfikör:

Minden hónap harmadik vasárnapján 15.00

 ÜNNEPI ALKALMAINK 	
Időpont	Alkalom
B A K O N Y C S E R N Y E	
Dec. 24-én 18.00	Karácsony esti istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 25-én 15.00	Gyermekek karácsonyi szolgálata
Dec. 26-án 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 27-én 10.30	Istentisztelet a templomban
Dec. 31-én 18.00	Óév-esti istentisztelet a templomban
2016. Jan. 1-én 10.30	Újév napi istentisztelet úrvacsorával a templomban.
2016. Jan. 3-án 10.30	Istentisztelet a templomban
2016. Jan. 6-án 10.30	Vízkereszt istentisztelet a templomban
S Ú R	
Dec. 24-én 16.00	Családi istentisztelet a hittanosok műsorával
Dec. 25-én 9.00	Istentisztelet úrvacsorával.
Dec. 26-án 9.00	Istentisztelet
Dec. 27-én 9.00	Istentisztelet
Dec. 31-én 16.00	Óév-esti istentisztelet
2016. Jan. 1-én 16.00	Újév napi istentisztelet úrvacsorával.
2016. Jan. 3-án 9.00	Istentisztelet
2016. Jan. 6-án 9.00	Áhítat vízkereszt ünnepén
N A G Y V E L E G	
Dec. 24-én 17.00	Istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 11.00	Istentisztelet úrvacsorával a gyülekezeti teremben.
Dec. 26-án 11.00	Istentisztelet a gyülekezeti teremben
Dec. 31-én 17.00	Istentisztelet a gyülekezeti teremben
2016. Jan. 1-én 11.00	Istentisztelet a gyülekezeti teremben
B O D A J K	
Dec. 25-én 15.00	Istentisztelet úrvacsorával a református templomban.
2016. Jan.3-án 15.00	Istentisztelet a református templomban

ANYAKÖNYVI HÍREK**A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLT****Bakonycsernyén:**

✠ Orbán Elinor Almira - Orbán András és Szurek Hajnalka gyermekét

A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN KÍSÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA**Bakonycsernyén:**

✠ Bruhács Tamás Frigyes 45 (Budapesten)

✠ Molnár Mihályné 87

✠ Hányik Józsefné 73 éves korában

Súron:

✠ Takács Józsefné 52 (Ászáron)

✠ Tűz Károly 82 (Bakonyvárán) éves korában

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket

TÁRSADALMI MUNKA

December 28-án hétfőn társadalmi munkát szervezünk, reggel 8 órától a vékonyi evangélikus temetőben. Kérjük, aki teheti fakitermeléshez használatos eszközökkel jöjjön. Mindenit szeretettel várunk!

Evangélikus egyházközség gondnokai

ÁLDOTT ÜNNEPEKET!

Egyházközségeink és intézményünk nevében hálással köszönjük a szolgálattevőkért elmondott imádságokat, adományait, társadalmi munkájukat, valamint azt, hogy egyházfenntartói járulékok befizetésével és adományaikkal támogatták alapítványunkat és gyülekezeteinket. Az előttiünk lévő év már reménységgel teljes. Hiszen az örökkévaló értékek határozzák meg életünket.

Ezen az úton Krisztus biztat:

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.” (Jn 14,1)

E gondolat jegyében kívánunk Minden Kedves Olvasónknak, örömteli és békés Karácsonyt, valamint Krisztusban megáldott újszentéket!

A Bakonycsernyei, Sári, Nagyvelegi Evangélikus Egyházközségek elnökségei, lelkészei, és presbitériumai nevében.

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség
Kiadványa.

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számítógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>